

4^{ος} ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

2015 -2016

2^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΛΥΚΕΙΟΥ

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΚΟΥΤΣΙΚΟΣ

ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΦΑΡΚΑΔΟΝΑΣ ΤΡΙΚΑΛΩΝ

Γ ' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

«ΠΡΟΣΕΧΕ ΤΙ ΠΕΤΑΣ, ΕΙΝΑΙ Η ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ...»

«Πρόσεχε τι πετάς, είναι η καρδιά μου...»

4 ΜΑΡΤΙΟΥ

Αγαπημένη μου ομ,

είμαι στη βάρκα της ελπίδας όπως διέταξες.

Πίσω μου, τα σπίτια του χωριού καπνίζουν ακόμα, σαν να είμαστε όλοι εκεί. Σαν να είναι όλα καλοσυνάτα και ειρηνικά. Δεν θέλω να κοιτάζω. Δεν θέλω να τα αποχαιρετήσω. Λέω, δεν μπορεί, θα ξαναγυρίσω κάποτε αν αυτό το τέρας που λέγεται πόλεμος δεν θα είναι πάνω απ' τα κεφάλια μας.

Στην αρχή δεν ήξερα τι ήταν. Έμοιαζε με γρύλισμα από λυσσασμένο σκυλί. Αλλά εγώ, πάλι δεν κατάλαβα. Όταν με τον Χειντά, τον φίλο μου, είχαμε συναντήσει ένα τέτοιο στην αλάνα, και οι αδερφές μου ούρλιαζαν, εγώ πήρα ένα μυτερό ξύλο και το έδιωξα μακριά.

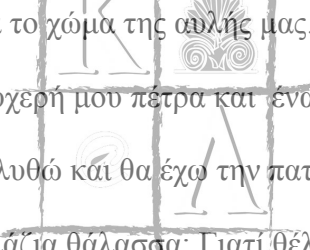
Φαίνεται όμως πως όλους τους μεγάλους τούς έχει φοβίσει. Οι διπλανοί μου είναι κουκουλωμένοι με τις παλιές κουβέρτες και έχουν τα κεφάλια τους σκυφτά .

Μοιάζουν να βρίσκονται κιάλας μακριά από την πατρίδα.

Είμαστε κιάλας ξένοι.

Οι ώμοι του νεαρού που είναι κοντά μου τραντάζονται. Μπορεί από το πήγαινε έλα της βάρκας. Μπορεί και από τους χτύπους της καρδιάς.

Είμαστε ξένοι κιάλας.

Στα χέρια μου κρατάω ακόμα το χώμα της αυλής μας. Έσκαψα βιαστικά, πριν φύγουμε και παράχωσα την τυχερή μου πέτρα και έναν σπόρο. Τα νύχια μου είναι βρώμικα. Μ' αρέσει. Δεν θα πλυθώ και θα έχω την πατρίδα μαζί μου. Τί να μας περιμένει, ομ, πέρα από τη γαλάζια θάλασσα; Γιατί θέλησες να με διώξεις με τα μαύρα σου μάτια γεμάτα δάκρυα; Μούσκεψες τη χρωματιστή μαντίλα σου, και εγώ την άρπαξα και την έβαλα στο λαιμό μου.

Τη σφίγγω τώρα. Στην μια της άκρη είναι λερωμένη με λίγο ξεραμένο ζυμάρι από το τελευταίο ψωμί που μας έφτιαξες. Ανοίγω τα μάτια μου πολύ πολύ, γιατί μου έρχονται δάκρυα. Ποιος θα σου κουβαλάει τώρα τα ξύλα για τον φούρνο της αυλής; Αυτή η δουλειά ήταν δικιά μου! Πόσο μου άρεσε ζεστό το «κουνεφέ» ...

Πεινάω λίγο και το στόμα μου αντί για το ζεστό ψωμί σου, γεύεται μια στυφή μυρωδιά από κατράμι και πετρέλαιο, ιδρώτα και ανθρώπινες ανάσες...

Τι κρύο κάνει εδώ στην κοιλιά αυτού του караβιού! Τυλίγω γύρω μου το κιλίμι με τα κόκκινα και κίτρινα στάχνα και μυρίζω τη μαντήλα σου. Ανοίγω πάλι τα μάτια μου πολύ πολύ, να μην με δουν πως γέμισαν θύμηση και πονάω. Πιο πολύ πονάει τώρα το κεφάλι μου και η καρδιά μου, και από τότε που ο Χειντά έκλεψε το ποδήλατό μου και το έσπασε πάνω στη μάντρα με τα παλιοσίδερα, δίπλα από το μαγαζί που αγόραζε ο παππούς τον καπνό.

Θυμάσαι; Πόσο έκλαψα τότε, τόσο, που προσευχήθηκα στο θεό να χάσει όλες τις αγαπημένες του μαριονέτες ...

Τώρα μετανιώνω. Μακάρι να ήταν δίπλα μου να μιλούσαμε και ας μαλώναμε κι όλας! Δεν ξέρω που είναι. Έφυγε μια βδομάδα πριν από μένα. Μπορεί και να συναντηθούμε στο καινούριο χώμα όπου θα φτάσουμε αλλά δεν είμαι σίγουρος.

Μπορεί και να πέθανε. Αυτό ακούω να λένε μέσα από τα γένια τους οι άνδρες όταν οι προσευχές τους δυναμώνουν με τα σκαμπανεβάσματα της βάρκας μας.

Φοβάμαι μαμά.

Φέρνω στο μυαλό μου τον παράδεισο και όλα εκείνα τα παραμύθια με τα οποία μας νανούριζες τα βράδια βάζοντας τα χέρια σου σαν φτερούγες από ένα μεγάλο ασφούρ. Πόσο γαλήνια ήταν εκεί μέσα. Οι ανάσες των αδερφών μου ακουγόταν σαν το τραγούδι στα γλέντια που πηγαίναμε πριν από τον πόλεμο. Νιώθω ένα χαμόγελο που φτάνει στα σφιγμένα χείλια μου και αμέσως το μαζεύω, βιαστικά σαν από ενοχές.

Κανείς εδώ δεν χαμογελά.

Πού πάμε εμείς και τα ανέστια όνειρά μας; Πίσω μια πατρίδα με στόμα ορθάνοιχτο σαν πεινασμένος καρχαρίας, και μπροστά μια έρημος με αχαρτογράφητα νερά και ο φόβος να μας κυβερνά.

Κουνάει πολύ τώρα ετούτο το πλεούμενο. « Φτάνουμε αδέρφια!» μάς φωνάζει με σπασμένη φωνή ο νεαρός δίπλα μου.

Μαζεύουμε τα λιγιστά μας πράγματα και τα δάκρυά μας. Έχει αέρα δυνατό. Μάς χαστουκίζει και μάς τραντάζει. Σφίγγω τη μαντήλα σου μη μου την αρπάξει ο βοριάς. Τη βλέπω που μακραίνει σαν ένα λουλούδι κόκκινο, σαν μια αιμάτινη καρδιά.

Είναι η καρδιά μου όμ, η καρδιά μου...

